

DOKTORI ÉRTEKEZÉS TÉZISEI

Harry Edward Bailey

REPRESENTATIONS OF BLACK RELIGIOUS EXPERIENCE IN NINETEENTH-CENTURY AFRICAN AMERICAN WRITING

DE Bölcsészettudományi Kar
2008

Témavezető:
Dr. Virágos Zsolt

I. A tanulmány céljai

A disszertáció négy XIX. századi afroamerikai regény, Harriet E. Wilson *Our Nig*, Hannah Crafts *The Bondswoman's Narrative*, Frances E. W. Harper *Iola Leroy* és Pauline E. Hopkins *Contending Forces* című művein keresztül mutatja be a fekete vallási élményt. Azért esett a választás erre a négy regényre, mert széles kronológiai képet adnak a XIX. századról: az első két mű a polgárháború előtt, az 1850-es években született, amikor szinte egyáltalán nem vagy csak nagyon korlátozott példányszámban jelentek meg, míg a második két mű egy generációval később, a rabszolgaság eltörlését követően, az 1890-es években született. Mind a négy művet széles körben úgy tartják nyilván, hogy két, a XIX. század közepén Amerikában rendkívül népszerű műfajt ötvöznék: a fehér szerzők által írt szentimentális regényt és a fekete szerzők által alkotott, de gyakran fehérek által szponzorált rabszolgaregényt.

Az elvégzett vizsgálat egyik alapelve szerint kisebb vagy nagyobb mértékben mind a négy szerző merített a szentimentális regény és a rabszolgaregény vallással kapcsolatban megalkotott általános konvencióiból. Ezek az ideológiai utalások azonban ellentétben állhatnak azzal a szituációval, amelyet a szerző ábrázolni kíván, aminek valószínűleg faji, osztályhoz kötődő és nemből fakadó oka van. Ezen kívül az is egyértelmű, hogy az irodalmi műfaj önmagában nem határozza meg a vallásos hit bemutatását; abban személyes és társadalmi tényezők is szerepet játszanak. A szerző személyes nézetei többnyire háttérben maradnak a jelen tanulmányban. Ennek oka részben az, hogy két szerzőről (Wilsonról és Crafts-ról) nagyon kevés információ áll rendelkezésre, ezért a regények vallási vagy spirituális szempontból az afroamerikai vallási elmélet alapján kerülnek vizsgálatra. Egyes kritikusokkal, például Houston A. Bakerrel ellentétben, aki a vallást a két utóbbi műben a fehér kereszténység utánzásának és ezáltal asszimilációs jellegűnek tartja, az én álláspontom szerint a négy műben egyértelműen más, afroamerikai spiritualitás tapasztalható.

A disszertáció azt vizsgálja, hogyan segítik a vallásos nézetek a szöveg megformálását, és hogyan kerül bemutatásra a társadalmi tényezők által formált és kölcsönzött irodalmi eszközök felhasználásával ábrázolt vallás. A tanulmány fő kérdése: milyen mértékben befolyásolja a négy regényben a vallás bemutatását 1) a közös konvenciókhoz való ragaszkodás, 2) az afroamerikai világnézet és 3) a történelmi tényezők, például az akaratlan szolgaság és a faji elnyomás hatása.

II. Metodológia

A tanulmány a hasonlóságok és különbségek bemutatásához az összehasonlító megközelítést, a négy szöveg és a két műfaj további műveinek összehasonlítását alkalmazza. A műfajjal foglalkozó két fejezet bemutatja, hogyan jelenik meg a vallásos hit az adott műfajokban, majd a továbbiakban a megállapítások tükrében elemzi az egyes műveket. A szentimentális irodalomról szóló fejezet elsősorban Nina Baym szentimentális vagy „női regény” definícióján alapul, ugyanakkor más kritikusokra is támaszkodik, amikor bemutatja a vallás megjelenését a műfajban. Az összehasonlítás alapjául szolgálnak Susan Warner *The Wide, Wide World* és Maria Cummins *The Lamplighter* című művei. A rabszolgaregényről szóló fejezetben még szélesebb a választék; megtalálható benne két önéletrajzi mű: mintaként szerepelnek Frederick Douglass és Henry Bibb önéletrajzi alkotásai.

A disszertáció történelmi szempontú megközelítést is tartalmaz, mivel meglátásom szerint a szerzők és műveik történelmi indíttatásúak és kulturális meghatározottságúak. A művek történelminek tekinthetők, mert szerzőik a korabeli irodalmi stílusokat használták fel modellként és tükrözik az afroamerikaiak XIX. századi történelmi életkörülményeit. A kényszerszolgaság – legyen az tanonc szolga (*Our Nig*), rabszolga (*The Bondwoman's Narrative* és *Iola Leroy*) vagy a legalizált faji elnyomás áldozata (*Contending Forces*) – segít meghatározni, miként kerül bemutatásra a vallásos élmény. Emellett a műveket kulturálisan meghatározza az, hogy elemeket kölcsönöz a fehér amerikai irodalomból, a fehér olvasóknak szánt regények (rabszolgatörténetek) stratégiájából és beépít egy feltételezett afrikai világképet. Ez utóbbi tényező kettős kulturális színezetet ad az afroamerikai vallásnak és a harmadik fejezetben kerül kifejtésre.

A művek afroamerikai vallási szempontból történő vizsgálatakor Theophus Smith „Conjuring culture” elmélete került alkalmazásra. Mivel Theophus Smith elméletei multidiszciplináris alapon, de a vallásos elemek hangsúlyozásával jöttek létre, a négy műre történő alkalmazás előtt igyekeztem meghatározni, mit is jelent pontosan a „literary-conjuration” stratégia. Elméleteinek kidolgozásakor Smith alkalmazza Rene Girard erőszakról, vallásról és kultúráról alkotott elméleteit. Tanulmányomban Gerard elméletét a vallásról szóló fejezet második részében használom azzal a céllal, hogy a műveket egy második, általánosabb vallási megközelítésben is megvizsgáljam. Sok, Gerard által leírt jelenség mutat analógiát az afroamerikai rabszolgasággal, a legálisan megfogalmazott másodrendű állampolgárság élményével, mely által összhangban van a jelen tanulmány gondolataival. Smith és Gerard kétféle vizsgálati megközelítést tesz lehetővé a vallási

bemutató vizsgálatakor. Az első: mi a sajátosan afroamerikai a portréban, a második: milyen különbségek vannak a fekete regények és a szélesebb fehér amerikai társadalom kereszténység-értelmezései között. Ebből a szempontból a XIX. századi Amerika egyik bestsellere, Harriet Beecher Stowe *Tamás bátya kunyhója* című könyve reprezentatív műnek tekinthető.

Az utolsó fejezetben kerül összehasonlításra a négy regény és a két stílus sajátos vallási megformálásának használata. Míg az első két fejezet a vallás ideológiai aspektusát emeli ki, ez a rész visszatér az egyes motívumok kiválasztásának és alkalmazásának értékeléséhez.

III. Főbb megállapítások

A szentimentális regényben megjelenő vallásos hit egyik elemzését felhasználva a jelen tanulmány fenntartja azt a megállapítást, hogy a főhős vallási megtérése a valószínűleg önleletrajzi indíttatású *Our Nig*-ben kitalált. És bár számtalan kritikus (William Andrews, Kimberly A.C. Wilson) úgy gondolja, hogy a megtérés valódi, a szöveg belső bizonyítékai arra utalnak, hogy a folyamat nem valósul meg teljesen. A szentimentális regényirodalomból vett példák bizonyítják, hogyan lehet felhasználni a vallásos buzgalmat a főszereplő iránti együttérzés felkeltésére, és véleményem szerint jelen esetben erről van szó. Néhány kritikus úgy véli, hogy Frado vallástól való elfordulása a regény későbbi részeiben vádirat a kereszténység is az intézményesített vallás ellen, amiért az hallgatólagosan támogatja a rasszizmust és az elnyomást. Az ehhez hasonló álláspont azonban figyelmen kívül hagyja, milyen központi szerepet játszik a regényben a vallás, milyen szerepet kap Mrs. Bellmont álszentségének ábrázolásában és azt, hogy a regény végén olyan szituációkban tér vissza, melyek felkeltik az olvasó együttérzését. A rabszolgaregényekből kölcsönzött eszközök, nevezetesen a mellékelt levelek és a levelekben található utalások, melyek a fehér olvasó által elvárt fekete vallásos viselkedésre céloznak, további bizonyítékként szolgálnak arra, hogy a megtérés kudarcot vall. A vallásos hit bemutatása az *Our Nig*-ben azért kölcsönöz elemeket a két műfajból, hogy együttérzést váltson ki; az alkalmazásukban megfigyelhető hibákat inkább tekinthetjük Wilson alkotói tévedésének, mint a vallásos ideológiák kritikájának.

Más szempontból az *Our Nig* egyfajta válasz a szentimentális regényre és rávilágít a vallási és erotikus szenvedély lappangó elegyedésére. Az alig leplezett nyomás, melyet Frado gyakorol a beteg fiúra, Jamesre, aki egyben szellemi mentora is, együtt jár a Jézusba vetett hit

iránti vágyódásával, ami az érvelés szerint feltárja, hogy a szentimentális regényben a vallásos hit elnyomja az erotikus vágyat.

Viszonylag késői megjelenése miatt a *Bondwoman's Narrative* kisebb kritikai visszhangot kapott, aminek megváltoztatása a jelen tanulmány egyik célja. A polgárháború előtt néhány évvel megírt kézirat egyesíti a kísértettörténet, a szentimentális és rabszolgaregény elemeit: ez az egyik bizonyítéka annak, hogy a regény szentimentális regénynek is tekinthető. Olvasatomban a sok háztartás, ahol a főhős megfordul otthoni körkép, a képek egy-egy feltételezett családi idill képei, hasonló jellemképletekkel. A nyugalom és a boldogság, melyben a férj és a feleség él annak függvényében változik, hogy milyen morális választások segítségével egyeztetik össze a rabszolgaságot és a vallásos hitet. Minden kép azt mutatja be a főhősnek, milyen lehetősége van arra, hogy összeegyeztesse a világ igényeit a saját vallása által megkövetelt magatartással, és megmutatja a döntések következményeit. Végül a menekülésképp hozott választás megmutatja a vallásos hit hatalmát, melynek segítségével a faji elnyomás ellenére is megőrzi énjét. Az egyes családok bemutatása azonban része a döntési folyamatnak: csak ezek megismerése után tud választani és nyerheti el jutalomként a szentimentális regény sztereotipizált idilljét: a nyugodt házat, házasságot a jóindulatú, jó szándékú lelkész/férjjel, baráti és családi kört.

A rabszolgaregény tekintetében úgy vélem, a műfaj által használt autentizáló eszközök között szerepelnie kell a vallásos hit bemutatásának is. Ilyen hitelesítő eszközök szerepelnek az abolitionisták által szponzorált rabszolgaregényekben is, melynek segítségével a fehér olvasót igyekeztek meggyőzni a mű hitelességéről. Erre a műfaj propagandisztikus céljaihoz volt szükség: ahhoz, hogy meggyőződéssel csatlakozzanak a rabszolgaság eltörléséért folytatott harchoz, az olvasókat meg kellett győzni arról, hogy amit olvasnak, nem fikció vagy túlzás, hanem tény. A déli propaganda vagy saját faji előítéletei által kételkedővé tett olvasó nem szívesen függesztené fel kétkedését egy regény kedvéért, ezért meggyőzése érdekében megbízható fehér személyiségek tanúsága, konkrét dokumentumok, például eladási számlák, konkrét nevek, dátumok és helyek bemutatása szükséges. Ezen túl ide sorolnám még annak bemutatását is, amit a fehér olvasó autentikus fekete vallási viselkedésnek tart. Ez a faji romanticizmus – az a felfogás, hogy a feketék természetüknél fogva vallásosak és jobb keresztények, mint a fehérek – mind a négy regényben megtalálható.

Az, hogy a vallásos hit bekerül a hitelességet elősegítő eszközök közé, nem egyfajta színlelt keresztény foglalkozás és nem is az a célja, hogy általában kétségbe vonja a rabszolgaregények vallási portréjának hitelességét. De miközben a vallásos hit az egyén

számára magánügy marad, nem lehet kétséges, hogy egyes aspektusok kiemelése és mások háttérbe szorítása az olvasók igényeinek kielégítését szolgálta.

A regényműfajnak köszönhetően a négy regény mentesül a rabszolgaregény propaganda szándékának sajátos kötelezettségeitől, és szabadabban kezeli a hitelesítő szokásokat. A tanulmány ugyanakkor feltárja, hogy a négy regényben a szándék megvalósítása nem egyenlő mértékben valósul meg. A legsikeresebb a *Bondwoman's Narrative* és a *Contending Forces*, melyekben megtalálható a babonás feketéknek a XIX. századi Amerikában széles körben elterjedt és a rabszolgaregényekben is fellelhető sztereotipizált képe. Az előbbi regény irodalmi eszközként használja ezt a képet, de nem békíti össze a szereplő jámbor keresztény hitével, az utóbbi pedig csupán azért ragadja ki ezt a képet, hogy később felforgassa azt. Hopkins a regény egyik történetében előbb nevetségessé teszi egyik szereplőjét, Dr. Peterst, akit babonás „hoodoo” orvosként ábrázol, de csak azért, hogy a regény későbbi részében feltárja: ez csak praktikus álca a túlélés érdekében. Ezzel ellentétben a keresztény tudósok egyik csoportját úgy mutatja be, hogy azok naivan hisznek abban a hit-kúrában, mely Dr. Peters számára nem több mint babona és vágyálom.

Az *Our Nig* és a *Iola Leroy* kevésbé sikeresen alkalmazza a romantikus fajgyűlölet hitelesítő eszközét. Harriet Wilson regénye kevésbé próbálja megfordítani a stratégiát, melynek eredeti célja az olvasó szövegbe hitének megerősítése és az elbeszélő iránti együttérzés felébresztése volt. Wilson ehelyett beépíti a romantikus fajgyűlöletet egy másik hitelesítő rabszolgaregény-eszközbe: ajánlóleveleket csatol a szövegbe, hogy igazolja az elbeszélő megbízhatóságát. A levelek belső bizonyítékai azonban azt sugallják, hogy maguk a levelek is kitaláltak lehetnek. Ugyanakkor Francis Harper az *Iola Leroy* egyetlen szereplőjét sem választja el a romantikus fajgyűlölő attitűdtől. Míg ezt az eszközt kimondottan a fehér olvasók számára használják, a fekete szereplők teljesen fekete környezetben is magukévá teszik a romantikus fajgyűlölet fogalmait, hogy a magatartás belső indíttatásának látszon. Ez igazolhatja azokat a kritikusoknak, akik szerint ezekben a regényekben a fekete vallás a fehér hit utánzása, ám a szövegek vallástudományi szempontú megközelítése épp ellentétes irányba mutat.

A vallásról szóló fejezet a műveket két ellentétes, de összefonódó szempontból vizsgálja, melyek mindegyike spirituális utalást tartalmaz a fehér-közeli mulatt szereplő alakjára. Theophus Smith „conjuring culture” elméletét figyelembe véve dolgoztam ki a „literary conjurational strategy” elméletét, amire Smith röviden utal, de nem dolgoz ki. Az általam hozzáadott elem a „conjuring” katarzisz, az a gondolat, mellyel az író az olvasóban katarzist próbál előidézni, mely empatisz reakciót vált ki. Ezt úgy éri el, hogy „esztétikai

távolságot” teremt az olvasóban a szöveggel, mely különböző perspektívák között hezitál úgy, hogy az olvasó egy időben és egyenlő mértékben érzi magát résztvevőnek és megfigyelőnek (Scheff). Ezt a funkciót a négy regényben a fehér-közeli mulatt nő tölti be, akinek fehér külseje, de a fekete fajjal való azonosulása által az író olyan katartikus reakciót vált ki, mely átlépi az empátia faji korlátját. A fehér-közeli mulatt nő különlegessége hangsúlyosabb, mint a fehér írók által alkotott mulattoké, például Harriett Beecher Stowe-é, aki mindig kiemeli a szereplő külső megjelenésének faji jellemzőit. Ezzel ellentétben a fekete írónál, különösen Harpernél és Hopkinsnál ábrázolt fehér-közeli mulatt nőket nem lehet megkülönböztetni a fehér nőktől. Ugyanakkor ez nem egyfajta asszimilációs megközelítés vagy a fehér szépségideál elfogadása, sokkal inkább egy maradvány afrikai világkép kifejeződése, mely afroamerikai szellemiséggé vált. Ebből a szempontból a jelen tanulmány közelebb áll Hazel Carby pozitív mulatt értékeléséhez, mely szerint a nő „a fajok közötti viszony kifejeződése”, és nem fogadja el azt a negatív értékelést, melyet Sterling A. Brown indított el, aki először azonosította és nevezte el a „tragikus mulatt” motívumát, amely mögött fehér ihletésű szereplőt és a fehér olvasók kedvéért tett engedményt vélt felfedezni.

Másrészt a négy regényben ábrázolt mulatt nőket összeköti a Rene Girard által megfogalmazott azonosulás és azonosulás iránti vágy. Ez utóbbi kifejezés a Girard által vágyaink eredetének nevezett jelenségre utal, mely szerint az egyes tárgyakra nem azok lehetséges belső értéke miatt vágyunk, hanem azért, mert valaki más is vágyik rájuk. Az ilyen vágyak kétségtelenül konfliktushoz vezetnek, melyeket a kultúrák hierarchikus megkülönböztetések által kontrollálnak, megszabva, hogy kinek mi juthat. A megkülönböztetések megszűnéséből konfliktus származik, mivel az egyébként visszafogott erőszak kirobban, és azt csak a közösen elfogadott áldozat ellen irányított közös erőszak állíthatja meg. Girard szerint a bűnbak effektust a primitív vallások intézményesítették, azzal a céllal, hogy ellenőrzés alatt tartsák az erőszakot, és különböző formákban ma is létezik, bár jelentőségét a hatás lényegét valószínűleg feltáró kereszténység megjelenése jelentősen gyengítette.

Girard elmélete természetesen nem az egyetlen teória a vallás eredetéről és sokan szkeptikusak vele szemben, azért esett rá mégis a választásom, mert érdekes értelmezést ad a fehér-közeli mulatt nő szerepének megértésében. A mulatt alak nem csupán az afroamerikai konjunktív gondolkodásmód kifejeződése, nem csupán fekete és fehér egyszerre, egy időben része és nem része a közösségnek, hanem az azonosulási vágy és a fenyegető azonosulási válság jele. Bőrszínén és faji elkötelezettségén keresztül mind a négy regényben a különbségek elvesztésének olyan aspektusát szimbolizálja, mely az otthon vagy a közösség

stabilitását fenyegeti. Az *Iola Leroy*ban a hősnő eljut annak felismeréséig, miként működik az azonosulási vágy. Az *Our Nig*ben és a *Bondwoman's Narrative*ben jellegzetességeinek elvesztése bűnbakká teszi a mulatt nőt, kiteve a ritualizált erőszaknak és a børszíne fizikai megváltoztatására tett kísérletnek, melynek célja, hogy helyreállítsák az otthon vagy a társadalom hierarchikus rendjét. A *Bondwoman's Narrative*ben az otthonok és szertartások leírása is hasonló törekvéseket ábrázol, melyek célja a környezet strukturálása és az azonosulási válság féken tartása. Más szóval az azonosulási válságot a regényekben nem csupán a mulatt nő képviseli, hanem különböző formákban önmagában is kifejezésre jut.

Girard elméletének alkalmazása azt is lehetővé teszi, hogy megkülönböztessük a feketék és üldözöik által gyakorolt kereszténységet. Az előbbi nagyobb hasonlóságot mutat a Girard által jellemzett korai kereszténységgel, és az azonosulási konfliktus elkerülésének módjait keresi. Ebből a szempontból a *Bondwoman's Narrative* a legmélyebb. Itt a főhős túléli Jézus tanítását, hogy tartsd oda a másik orcádat is, és Pál rabszolgáknak szóló intelmét, hogy engedelmeskedjenek uraiknak. A passzivitás és a belenyugvás nyilvánvaló igénye ellenére sem válik mártírrá egyik hős sem. Jézus szenvedéseit a bűnbak kinyilatkoztatásának és nem szó szerint követendő példának tekintik. Ez szemben áll Stowe Tamás bátyájával, aki az erőszakmentességet végső esetben saját halála árán is fenntartja. A fekete írók számára a kereszténység ereje abban rejlik, hogy nem a halál dicsőítése, hanem túlélési receptet ad. Ezzel szemben a fekete regényekben az üldözök úgy jelennek meg, hogy kereszténység előtti rítusokkal próbálják mederben tartani az erőszakot, miközben közös megegyezésen alapuló bűnbakot keresnek.

A vizsgált bibliai megformálásokkal kapcsolatban két fő megállapítást lehet tenni. Az egyik a szenvedő szolgára vonatkozik, amely a szentimentális regényben Jézus mint önálló, bár láthatatlan szereplő megjelenését eredményezi, míg a fekete regényekben Jézus és a főhős szenvedései közötti analógiák lehetővé teszik, hogy a hősnő közvetlenül betöltse a szenvedő szolga szerepét. Ezekben a regényekben Jézus kevésbé jelenlévő szereplő, mert szerepét maga a főhős játssza. Ennek legjellemzőbb példája Sappho Clark *Contending Forces*ban, ahol a hősnő gyakorlatilag újjászületik húsvét vasárnapján. Az ő megváltása minden fekete nő megváltását jelenti, mely által levethető a faji elnyomás során szexuálisan kihasznált nők bélyegét. Ugyanakkor a szentimentális regényben a főhős szenvedése sokkal inkább a társadalmi viszonyoknak való alárendelődés, semmint azok legyőzése; a hősnő célja, hogy megtanuljon beilleszkedni a társadalomba.

A másik megformálás a vadon élménye, mely elsősorban a rabszolgaregényekből származik. A tanulmány azonban megállapítja, hogy a rabszolgaregényekben szereplő északi

vagy kanadai szabadság Kánaánja a szentimentális regényben leírt Ígéret földjének vagy a házi boldogság újrafogalmazása. Ez részben a két műfaj ötvözésének, illetve az *Our Nig* esetében az északi helyszín és a hiányzó földrajzi menedék megjelenésének következménye. A két utóbbi regényben ez a háború utáni időszak miatt szükségszerű és az a törekvés indokolja, hogy a feketéket a faji elnyomásban és az országhatárokon keresztül egyesítsék. A négy regényben nyilvánvaló az egyéniből a csoportos orientációba való átmenet ideje, csakúgy, mint a háború előtti rabszolga irodalomban az 1840-es évek végén és az 1850-es években ábrázolt bibliai vadon kiterjesztése. A háború előtti években történt megjelenése idején a regényekben általában az egyénre koncentrált és csak ritkán alkalmazták nagyobb faji csoportokra. A vadonon át történő utazás a döntően férfiközpontú fekete regényektől eltérően a nemeken alapuló élménynek köszönhetően új formában fogalmazódik meg.

A záró elemzésben a disszertáció megállapítja, hogy a négy regény nem utánozza a fehér vallásos hitet, hanem különböző pontokon úgy épít be egyes elemeket a másik műfajból, hogy megfordítja a fehér olvasónak szánt eredeti ideológiai utalásokat. Az a törekvés, ahogy az *Our Nig* megpróbálja eredeti kontextusának megváltoztatása nélkül integrálni ezt a vallásos hitet arra utal, hogy a fekete regény eltérő faji kontextusra számít. Emellett a fehér-közeli mulatt nő ábrázolásának különbsége ezekben a regényekben és például Stowe *Tamás bátya kunyhójához* hasonló regényekben, valamint az azonosulási válság elkerülését célzó azonosulási vágy és stratégiák ábrázolása afroamerikai vallási megközelítésre és lelkiiségre utal. A vallás az egyén vagy közösség számára hordozott jelentése megértésének számtalan módja közül (menekülési út, önértékelés érzete, visszavágás reménye, a lét értelme, a szenvedés magyarázata vagy egyéb magyarázatok) ezek a regények a vallást mint túlélési receptet értékelik. A *Bondwoman's Narrative* bemutatja azt a passzív beletörődést, mely miatt a XX-XIX. századi kritikusok gyakran támadják a kereszténységet, melyet hatékony eszközként lehet használni a méltóság megőrzése és a világtól való menekülés ábrázolására.

IV. A szerzőnek az értekezés tárgyából publikációi

Megjelent

- Bailey, Ted. 2003. "Conjuring Sentimentality: Exploring the Origins of the African American Sentimental Novel." *HUSSE Papers 2003*. Conference proceedings from HUSSE 6, January 2003. 159-64.
- Bailey, Ted. 2005. "Revitalizing People(s): The Handsome Lake Religion and the Indian Shaker Church." *BAS: British and American Studies* 11: 35-47.

Megjelenésre elfogadott

- Bailey, Ted. 2009. "The Servant in the Wilderness: Biblical Configurations, Race, and Genre." *Eger Journal of American Studies*. 18 pp.
- Bailey, Ted. 2009. "Genre and the Self: Identity in Harriet E. Wilson's *Our Nig*." *Publicationes Universitatis Miskolciensis, Sectio Philosophica*. 15 pp.